

Η αφόρητη επικαιρότητα του Πρώτου Παγκόσμιου Μακελειού

Αναδημοσίευση από το <https://commune.org.gr>

Η φετινή 103η επέτειος του τερματισμού του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου βρίσκει την ανθρωπότητα και τον πλανήτη αντιμέτωπους με την χειρότερη κρίση τους και -για πρώτη φορά- τόσο κοντά στο τελικό τους ολοκαύτωμα! Και δυστυχώς, ενώ η αντίστροφη μέτρηση έχει κιόλας αρχίσει...εκείνοι που θα έπρεπε να είναι τώρα στα οδοφράγματα, σφυρίζουν αδιάφορα...

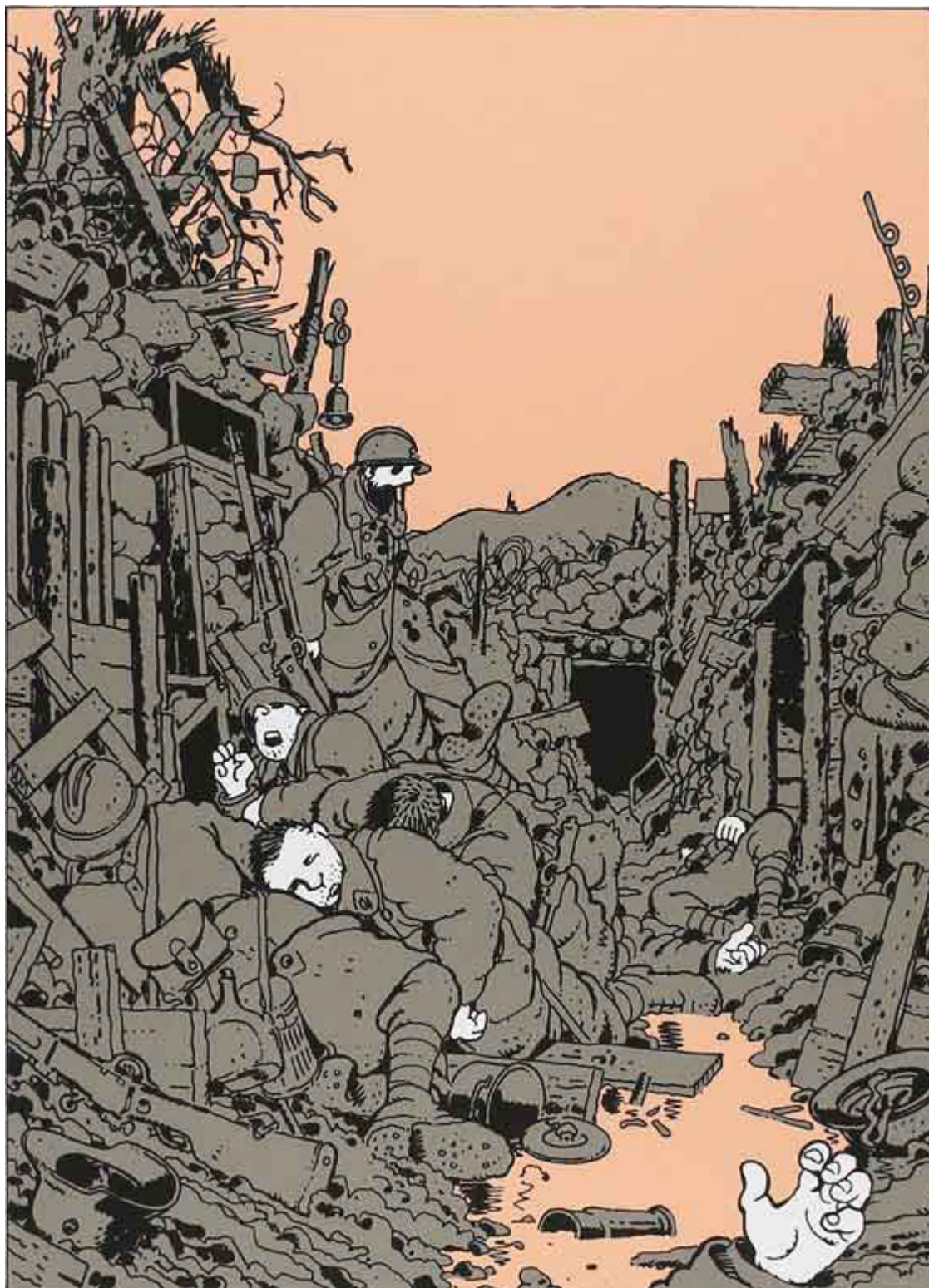
Υπερβολές, θα πει ο αναγνώστης. Όλα αυτά είναι πια περασμένα-ξεχασμένα, σκέτη παρελθοντολογία στην εποχή της Ενωμένης Ευρώπης. Εξάλλου, τώρα θα ήταν αδιανόητος ένας τέτοιος πόλεμος χαρακωμάτων, ακόμα κι αν μοιάζει σαν δυο σταγόνες νερό με το χτεσινό (ευρωπαϊκότατο) βοσνιακό σφαγείο.

Μακάρι να'ταν έτσι. Αλλά δυστυχώς δεν είναι. Έστω και για μόνον ένα λόγο: είμαστε όλοι μας -ακόμα κι αν δεν το ξέρουμε- γνήσια τέκνα εκείνης της τετράχρονης πρώτης μεγάλης φρίκης που στοίχισε τον αιώνα. Και επειδή είμαστε απόγονοι εκείνων των 10.000.000 νεκρών εφήβων που δεν πρόλαβαν ποτέ να ενηλικιωθούν και των 20.000.000 ακρωτηριασμένων που επέζησαν, γι αυτό και δεν θα καταφέρουμε ποτέ “να βγούμε από την προΐστορία της ανθρωπότητας” αν δεν λυθούν πρώτα οι ανοιχτοί λογαριασμοί με τους φονιάδες, που πρώτο μας κληροδότησε εκείνο το πρωτόγνωρο μακελειό του 1914-1918.

Ας μην έχουμε λοιπόν αυταπάτες. Εκείνος ο πόλεμος είναι πάντα επίκαιρος επειδή παραμένει η “μητέρα όλων των πολέμων”, των χθесινών, των σημερινών και -δυστυχώς- των μελλούμενων. Για τους ψυχρούς μελετητές είναι η μήτρα μέσα από την οποία βγήκε ο σύγχρονος κόσμος με τις νέες υπερδυνάμεις και τις νέες επαναστατικές τεχνολογίες του, με τα καλά αλλά και τα λιγότερο καλά του. Κάτι σαν η κολυμπήθρα μέσα στην οποία χρειάστηκε να

βουτηχτεί η ανθρωπότητα για να περάσει στην εποχή των μεγάλων κατακτήσεων της.

Κούφια λόγια όσο κι αν έχουν μια δόση αλήθειας. Πάνω απ'όλα, το 1914-1918 είναι η βίαιη εισαγωγή των ανθρώπων στο σημερινό αγριανθρωπισμό μας. Στον “εκβιομηχανισμένο” πόλεμο. Στο μεγάλο άγχος του εικοστού αιώνα. Είναι η πρώτη γνωριμία με τον εφιάλτη που οδηγεί κατευθείαν στο μόνιμα επίκαιρο υπαρξιακό δίλημμα της Ρόζας (και της ανθρωπότητας) **“σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα”**. Πριν από αυτόν είμαστε αθώοι και αφελείς. Όμως μετά από αυτόν κανείς δεν μπορεί πια να καμωθεί πως δεν ξέρει: οι “από πάνω” είναι ικανοί για όλα! Ακόμα και να οδηγήσουν στην άσκοπη σφαγή εκατομμύρια αγρότες και προλετάριους για κάποιαν “ασήμαντον αφορμήν” που κανείς δεν θυμάται πια. Τότε το Σαράγιεβο, χθες ο (“δικός μας”) Βουκεφάλας και ο Μεγαλέξαντρος! Και αύριο, τι;

Πέρα όμως από την ιστορία, υπάρχουν και οι απλοί άνθρωποι με σάρκα και οστά. Οι απλοί φαντάροι. Αναγνώστη, κάνε τον κόπο να τους φανταστείς να κατουράνε στο βρακί τους την ώρα που ο (Γάλλος, Γερμανός, Ιταλός, Άγγλος, Αμερικανός ή Έλληνας) καραβανάς τους διατάζει να βγουν από το χαράκωμά τους για να αυτοκτονήσουν ορμώντας πάνω στα εχθρικά μυδράλια που τους θερίζουν. Κάνε τον κόπο να μπεις στη θέση τους έστω και για

μερικά δευτερόλεπτα. Να νιώσεις όλη την απόγνωσή τους μέσα στην παχιά λάσπη που έχει γίνει ένα με τα αλλεπάλληλα στρώματα πτωμάτων. Τη φρίκη τους όταν δέχονταν κατακέφαλα το “τέταρτο”, δηλαδή ένα κεφάλι με τον ώμο και το χέρι του. Τη λύσσα τους καθώς καταλαβαίνουν πως κόβεται το νήμα της ζωής τους πριν προλάβουν να πρωτοκάνουν έρωτα. Κάνε τον κόπο να ταυτιστείς με τους χιλιάδες αμούστακους “στασιαστές” την ώρα που εκτελούνται από τους στρατηγούς τους “για το παράδειγμα”...και θυμήσου πως εκείνα τα εγκλήματα είναι γραφτό να επαναλαμβάνονται όσο η φάρα των δολοφόνων παραμένει ατιμώρητη.

Θα θέλαμε να “εικονογραφήσουμε” αυτή τη σελίδα με μια από εκείνες τις φωτογραφίες των τερατωδώς παραμορφωμένων στρατιωτών που χρησιμοποιούσε το αντιπολεμικό κίνημα του μεσοπολέμου για να “μην ξαναγίνει ποτέ πια πόλεμος”. Όμως μας είπαν πως το θέαμα θα ήταν αβάσταχτο και μάλλον έχουν δίκιο. Γι’ αυτό προσφεύγουμε σε μια σελίδα από το αριστουργηματικό άλμπουμ που ο μεγάλος Γάλλος σκιτσογράφος Ταρντί αφιέρωσε στον “Πόλεμο των χαρακωμάτων” που του διηγιόταν ο (παλιός πολεμιστής και αντιμιλιταριστής) παππούς του. Μαζί λοιπόν με τον Ταρντί, καταλήγουμε με τις τελευταίες αράδες της σύντομης εισαγωγής του: “Κάθε χρόνο στις 11 του Νοέμβρη, παρασημοφορούν ένα “γεράκο” (άραγε πόσοι απομένουν ακόμη;). Ήταν κι αυτός είκοσι χρονών το 1915 και του στέρησαν τη νιότη και το μέλλον του. Λοιπόν, μην κοροϊδεύεις...”.

** Το παραπάνω κείμενο πρωτοδημοσιεύθηκε στην «Εποχή», το Νοέμβρη του 1998, για τα 80 χρόνια από το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου πολέμου. Νομίζουμε ότι η σημερινή του αναδημοσίευση 16 χρόνια αργότερα δικαιολογείται από το ότι είναι εξίσου ή και ακόμα περισσότερο επίκαιρο από τότε.*

